

У нашому українському народі місяць травень називають місяцем Пречистої Діви Марії. В цей весняний час в особливий спосіб почитають Богородицю. А щоденні молебні на її честь збирають на молитву багато людей. В нашій семінарії почитання Пресвятої Богородиці, також є особливим. Всі ми знаємо, що у нашій семінарії на її честь є братство «Введення в храм Пресвятої Богородиці», а також впродовж цього місяця брати говорять проповіді, у яких представляють життя Марії у різних аспектах.

Ми вже багато чули про Богородицю, але я б хотів сьогодні звернути увагу на її чесноти, а зокрема на її любов до Бога, та на її довіру Йому.

Коли подивимося на ікону «Введення в храм Пресвятої Богородиці», то бачимо як Йоаким і Анна у трьох річному віці приводять Марію на служіння Богові. Ми знаємо, що дитині, а особливо такій маленькій важко пережити розлуку з матір'ю і знаємо, якою є її реакція. Але на іконі бачимо, що Марія вже з дитинства є перейнята любов'ю до Бога, тому без спротиву входить у храм (Святая Святых), щоб за якийсь час стати престолом на якому возсяде Христос.

Виховуючись у храмі, та будучи сповненою любові до Бога, Богородиця у Благовіщенні відповідає на слова ангела «так». Ця відповідь Марії була дуже героїчною, бо знаємо, що у суспільстві в якому жила Марія, народження дитини без чоловіка засуджувалося вкаменуванням. Безперечно Марія знала, що її чекає, але в повній довірі до Бога приймає волю Небесного Отця.

Породивши Ісуса, любов матері стає ще більшою і безмежною. Щоб зберегти Життя дитини Марія разом з Йосифом долає велику відстань втікаючи від переслідування Ірода. Згодом будучи сповненою любов'ю до свого Сина, вирушає на Його пошуки, коли Він загубився і знаходить Його в храмі серед мудреців.

Дорогі у Христі Брати! Готуючись до тайни Священства, маємо місію нести любов Бога до людей. Але, щоб сповнити цю місію самі маємо навчитися любити. Любити не лише

тих, хто нас любить, але й тих, хто нас ненавидить. Бо сам Христос каже: «Коли ви любите тих, що вас люблять, то яка вам за це нагорода»? А також закликає любити ворогів і за них молитися.

Св. Іван Золотоустий вчить, що любов до ворогів - це любов до Бога, що дав заповіді й закони, - це наслідування Його. Знай, що, роблячи добрі діла ворогам, ти твориш добро не їм, а собі, ти не їх любиш, а повинуєшся Богові.

Але для того, щоб мати таку велику любов, щоб навіть любити своїх ворогів, нам слід щиро просити у Бога ласки, щоб дав нам любов, яка є матір'ю всіх благ. Нам слід пам'ятати, що любов не виявляється ні в пустих словах, ні в пустих привітах, але у виконанні явних діл.

Св. Єфрем Сирійський каже: «Хто набув братню любов, той набув Бога. Хто набув покору, той подібний до Христа. А хто непокірний, той чужий для Христа. Хто кориться настоятелям, той наслідує ангелів, а хто їм не кориться, той родич диявола. Хто любить свого брата, того і Бог любить, а хто ненавидить свого брата, того і Бог не навидить. Хто говорить неправду, той підлягає осудові з дияволом, а хто терпить за брата, той наслідує Христа».

Як бачимо вибір лежить за нами, вправлятися в любові, чи ні, бути родичами Господа, чи диявола.

Інший аспект це її довіра Богові. Коли ближче придивимося до її життя, то побачимо, що Марія всеціло довіряла Богові. Вона приймала всі виклики життя і випробування, які давав їй Господь. У своїй повній довірі до Бога, Вона приймає все, навіть несправедливий засуд її Сина.

Подібно як і Пресвята Богородиця ми також маємо різні випробування, та проблеми. Але запитаймо себе, наскільки ми довіряємо Богові? Чи ми як і Марія в повній довірі до Бога долаємо ці випробування? А може ми покладаючись на власні сили падаємо і будучи притиснуті випробуванням, не в силі піднятися. Часом ця самовпевненість породжує, ще й гординю, яка не дає нам переступити через себе і попросити допомоги у ближнього. Але попри те маємо бути свідомі того, що ми потребуємо більше допомоги у братів, а ніж

наша одна рука в другої. «

Цього тижня ми мали можливість поклонятися мощам святого папи Климента, який будучи сповнений любов'ю до Бога, обирає мученику смерть за ради Христа, а ніж поклоніння язичницьким богам.

А також ми ближче ознайомилися з світлою постаттю блаженним єпископом Василієм Величковським. І у доповіді ми чули як один з співв'язнів владики свідчить, що Блаженний вповні довіряв себе Богові, і часто молився не за себе, а за тих, хто щоденно вбивав людей.

Отже Брати! Поставмо собі за взірець Пресвяту Богородицю і просімо у неї заступництва перед Богом, бо «ще не чувано ніколи, щоб Вона не допомогла, чи у щасті, чи в недолі цього земного життя». Звернімо свій погляд на ті два стовпи віри, які підтверджують слова Христа, що Бог вибрав слабких світу цього, щоб засоромити сильних.

І постараймося використати свій час в семінарії, для того, щоб здобути якомога більше чеснот. Амінь

(бр. Володимир Улян, травень 2012 р.Б.)